

Monika Jakubeczová

Prebudili ma anjeli

Nájdí v sebe Svetlo

IKAR

Text © 2013 by Monika Jakubeczová
Cover design © 2013 by Peter Mičuda
Slovak edition © 2013 by Ikar

ISBN 978-80-551-3701-8

Štyridsať rokov som prežila tak, že som anjelov ignorovala. Slovo Boh som nechcela ani vysloviť, nemala som k nemu žiadny vzťah. Žila som si a bola som spokojná. Oblasť ezoteriky ma nezaujímalá, zameriavala som sa len na to, čo dokážem dosiahnuť vlastným úsilím. Nebola som „duchovným hľadačom“ a „človekom na ceste k pravde“, neprosila som Stvoriteľa o pomoc. Verila som, že mám šťastný a spokojný život. Až jedno leto prišlo silné, neodbytné nutkanie čítať. Bolo to také nástojčivé, že som začala navštevovať kníhkupectvá, a na vlastné prekvapenie som si vyberala knihy s anjelskou tematikou.

A vtedy sa to stalo. Na mesiac som odložila prácu, venovala sa len čítaniu a neskôr meditácii. Od tej chvíle ma začali navštevovať anjeli a postupne ma pripravovali na väčšie, silnejšie a hlbšie zážitky. Začala som si uvedomovať, kto som, prečo som tu a čo je mojím poslaním. Otvorili sa mi nové dimenzie vnímania a dnes, po niekoľkých rokoch, môžem vyhlásiť, že žijem svoj ďalší život. Zmenila som sa a vnímam svet inak než pred prebudením anjelmi. Môj osobný príbeh som zverejnila na základe silného impulzu, ktorý ma prenasledoval, kým som nepochopila dôvody vydania tejto knihy. Celý čas, kým som ju písala, stáli pri mne anjeli. Prajem si, aby ste sa pri čítaní otvorili natoľko, aby ste svojich anjelov vnímali intenzívnejšie, lebo určite sú s vami...

S láskou Monika

O B S A H

Dnes.....	7
Prvých dvadsať rokov.....	14
Prvý dotyk s vyššou inteligenciou.....	17
Život bez anjelov.....	22
Šepot anjelov.....	28
Obchod s univerzom.....	31
Nariekanie duše a moje vyššie Ja.....	36
Archanjeli Metatron, Michal, Rafael a ostatní.....	41
Kamene – polodrahokamy.....	46
Panna Mária, Ježiš, Gandalf.....	49
Programovanie tela.....	52
Rozhovor s Hildou.....	54
Ho'oponopono.....	58
Prvýkrát v kostole.....	60
Šaňo.....	65
Tri zvitky z neba a krištáľová lebka.....	71
Isis a jej žeravá guľa.....	74
Kto si?.....	76
Seminár Cesta.....	83
Odpoveď: kniha.....	87
Reiki.....	91
Anjelské písanie.....	96
Stretnutie s anjelmi.....	102
Anjel múdrosti.....	106

Regresná terapia.....	111
Svetelná brána.....	115
V Grécku.....	117
Mer-Ka-Ba.....	121
Život na inej planéte.....	129
Čistenie čakier.....	135
Odkazy od anjelov.....	138
Chodiaca meditácia.....	140
Návrat duše.....	142
V horách.....	145
Ostrov lásky.....	147
Žiť v láske.....	155
Seminár s Charlesom Virtueom.....	158
Vznik tretieho CD.....	162
Hudba.....	167
Svetlo, tma a tieň.....	170
Stretnutie s Doreen Virtueovou.....	173
Rok zmien.....	177
Kniha: <i>90 minút v nebi</i>	179
Nájdi v sebe Svetlo.....	183
O tvorení.....	185
Šťastie a vďačnosť.....	188
Život vo Svetle.....	194
Žijem druhý život.....	203
Odkazy.....	208
Prosby.....	212
Vplyv minulých životov.....	217
Zoznamy.....	223
Život s anjelmi.....	229
Odporúčaná literatúra.....	234

Dnes

„Priniesli ste si aj anjelské karty?“ spýtala sa ma pani riaditeľka, keď sme si sadli za rokovací stôl.

„Nie,“ usmiala som sa a snažila sa skryť prekvapenie. Vlastne som si nebola istá, či to riaditeľka nadnárodnej spoločnosti myslí vážne, alebo ma len skúša.

„No, to ste teda mali!“ potvrdila mi moje podozrenie, keď mi priateľsky, ale vážne odpovedala.

Za pani Marikou, s ktorou som mala dôležité rokovanie, som išla pripravená ako vždy, keď sa stretávam s obchodným partnerom prvýkrát. Vedela som o nej, že má k duchovnu blízko a zaujíma ju všetko, čo je medzi nebom a zemou.

Tešilo ma to, dúfala som, že nájdeme spoločnú reč a obchod sa nám podarí uzatvoriť obojstranne výhodne. Ale priznám sa, ani mi nenapadlo priniesť si anjelské karty, ktoré som používala, keď ma klient požiadal o výklad odkazu od anjelov.

„Pani Marika,“ začala som familiárne, „ak nám zostane čas, pokúsím sa vám sprostredkovať odkaz od anjelov aj bez kariet. Dobre?“

Súhlasila, no nechcela čakať. Vyzvala ma, aby som začala hneď.

„Akú máte otázku?“ spýtala som sa. Keď som si všimla, že váha, dodala som: „Môžete sa spýtať na hocičo. Ak nemáte konkrétnu otázku, môžeme sa zaujímať o odkaz, ktorý musíte tu a teraz počuť. Často vám práve tento odkaz odovzdajú ako prvý, aj keby ste mali konkrétnu otázku o inej oblasti svojho života.“

Marike sa môj návrh zapáčil, a tak som sa uvoľnila a napojila na božskú energiu, nech ma prečistí pred prijatím odkazov od anjelov. Ako vždy, aj tentoraz som poprosila archanjelov Michala a Rafaela o pomoc.

„Archanjel Michal, prosím, ochraňuj nás a pusti k nám len tie entity, čo pochádzajú zo svetla.“ Následne som sa prihovorela archanjelovi Rafaelovi, aby pomohol pani Marike uzdraviť sa. Každý odkaz od anjelov je cesta k očiste duše. Je to ozdravný proces, ktorý pomáha duši rásť. Zakaždým preto volám aj Rafaela, hlavného archanjela liečenia.

Hneď som videla, že pani Mariku obklopujú anjeli a oddane na ňu hľadia, očakávajú jej prania.

„So svojimi anjelmi hovoríte, však?“ spýtala som sa riaditeľky.

„Áno, ale len v duchu. Odpoveď však nepočujem.“ V jej hlase som zaznamenala sklamanie.

„To je v poriadku. Počujú vás a tešia sa, keď vám môžu pomôcť. Prihovárajte sa im aj naďalej, spravíte ich šťastnými.“

Keď sprostredkovávam odkazy od anjelov, precítim energiu, pocit, ktorý daný odkaz sprevádza. Tentoraz to bola bolesť, ktorá vyvierala zo smútku.

„Cítim hlbokú bolesť. Niečo vás trápi, ale nerobíte nič, aby bolesť ustúpila. Mali by ste vykročiť, vyhľadať ten problém a vyriešiť ho, potom bolesť ustúpi,“ hovorila som slová, čo sa mi drali na jazyk. Marika nechápala, o čom hovorím, a tak som požiadala anjelov o spresnenie. Ōťaželi mi nohy, zachvátila ich bolesť.

„Bolia vás nohy, Marika?“ spýtala som sa, hoci odpoveď som poznala.

„Áno,“ prisvedčila.

„Niečo sa prihodilo. Niečo veľmi bolestivé, čo vás tak hlboko zasiahlo, že ste to v sebe potlačili. Nechcete sa k tomu vracať, lebo to bolí. Nechcete o tom hovoriť a riešiť to, lebo...“ a vtom som odkaz naplno pochopila. „Človek, s ktorým sa táto nevyriešená záležitosť spája, je mŕtvy. Mali by ste zájsť na cintorín, na jeho hrob, alebo si ho počas relaxácie privolať a odpustiť mu, či požiadať o odpustenie. Anjeli vám odkazujú, že vás prestanú boľieť nohy, až túto situáciu s tou dušou dáte do poriadku. Odhodľajte sa na ten krok!“ Cítila som naliehanie anjelov, ich starostlivosť. Zároveň sa mi tlačili slzy do očí z bolesti, čo prúdila z duše Mariky, z takej hĺbky, až sa mi zdalo, že ide o karmickú záležitosť. Pani riaditeľka však tento odkaz nedokázala identifikovať.

„Na nikoho sa nehnevám, to, čo hovoríte, mi nič nepripomína,“ čudovala sa trochu sklamane.

Znova som zavrela oči, predýchala sa do svojho centra a poprosila anjelov, aby mi ukázali viac. Oznámili mi, že pani Marika na to príde, ja som už svoju úlohu splnila. V tom okamihu som vedela, že sa ozve, keď si spomenie, o koho ide.

„Pani Marika, ak počas dňa neprídete na to, čo znamená tento odkaz, pred spaním si prichystajte pohár čistej vody. Vypite polovicu vody a v duchu vyslovte prianie, aby sa vám v noci snívalo o odkaze, aby ste ho pochopili. Po zobudení vypite druhú polovicu a v duchu si povedzte, že si chcete zapamätať sen. Odpoveď sa vám buď okamžite vyjaví, alebo si počas dňa spomeniete na sen. Samozrejme, musíte veriť, že sa tak stane.“

Cestou domov som si spomenula na prvý prípad, keď som tlmočila odkaz bez anjelských kariet. Bol to veľmi emotívny a nezabudnuteľný zážitok pre obe strany.

Stalo sa to na návšteve u kamarátky Tiny, veľmi senzibilnej osoby. Stačí, aby s niekým zotrvala zopár minút, a hneď ho má energeticky „prečítaného“. Vôbec mi nenapadlo priniesť si svoje anjelské karty. Dávnejšie sme sa nevideli, a tak sme sa dlhé hodiny mali o čom zhovárať. Keď jej dcérka zaspala, prisadla si ku mne a dôverne sa ma spýtala:

„Monika, spýtaj sa, prosím, anjelov, ako by som mohla zlepšiť náš vzťah s Robom.“

„Prekvapene som sa na ňu pozrela, lebo sa o nich vedelo, že majú krásne manželstvo. Aj keď sú spolu už roky, milujú sa ako novomanželia. Všetci, čo ich poznajú bližšie, vedia, že to nie je hra pre verejnosť. Ich láska je úprimná až hmatateľná.“

„Neľakaj sa, všetko je v poriadku,“ rýchlo ma začala upokojsť Tina, „len nám to v poslednom čase akosi neklape v posteli. Nerozumiem tomu, neviem, či som na vine ja, alebo sa prihodilo niečo, čo som nepostrehla. Som

bezradná, a vlastne ani neviem, čo sa s nami deje. Máme sa radi, len sa akosi milujeme menej. Trápi ma to.“

„A s Robom ste sa o tom rozprávali?“ prehovorila zo mňa súcitná kamarátka.

„Samozrejme. Veď vieš, že si všetko hovoríme. Lenže ani on nevie, čo sa deje. Presviedča ma o svojej láske, vraj som stále ženou jeho života, ale niečo sa zmenilo a ani jeden z nás tomu nerozumie. Preto ťa chcem poprosiť o pomoc.“

„Dobre, no nezobrala som si karty. Skúsím sa napojiť bez nich, nič ti však nesľubujem.“ Dovtedy som nikdy neskúšala sprostredkovať odkazy bez kariet. Prišiel čas vyskúšať to bez nich.

Posadila som Tinu oproti sebe, aby sa naše aury spojili. Neprekrížila si ruky a nohy, čím sa prepojili aj naše čakry. Hlbokým dýchaním som sa dostala do svojho stredu. Prizvala som archanjelov, svojich pomocníkov, a anjelov Tiny a Roba, aj keď on nebol fyzicky prítomný. Precítila som všetky duchovné sily, a zrazu to prišlo. Najprv ma zaplavila obrovská láska. Každou bunkou svojho tela som vnímala tú silu, čo Tinu a Roba spája. Prvé slzy, čo sa mi tislí do očí, boli slzy šťastia a dojatia.

„Tina, on ťa nesmierne miluje!“ hovorila som dojatá. Zrazu sa mi pred vnútorným okom objavil Robo, ako kľáč pred Tinou. Pocit lásky nahradil smútok a ďalší pocit, ktorý som neskôr definovala ako menejcennosť. Robove myšlienky sa drali na môj jazyk:

„Tak veľmi ťa milujem, no si tak vysoko! Nedočiahnem na teba!“ Videla som Tinu, ako stojí pred Robom, ale kľáčiaci manžel videl len jej kolená. „Nedokážem ťa pobožkať

či objať, taká si veľmi vzdialená... Mám objímať tvoje kolená?... To nechcem... Chcem teba! Prosím, pomôž mi!“ Robo nedokázal zdvihnúť hlavu a Tina sa naňho pozerala zhora. Bola veľmi vysoká, týčila sa nad ním. Anjeli mi ukázali riešenie.

„Tina, musíš sa stiahnuť. Musíš sa vrátiť, čupnúť si k Robovi a pozdvihnúť ho. Tvoja láska ho povedie, no musíš mať s ním trpezlivosť. Si spirituálne veľmi vysoko, tvoj manžel ti nerozumie. Jednoducho nedokáže vidieť tie veci, čo vidíš ty. Stojí o niekoľko stupňov nižšie, nevie zdvihnúť hlavu, hoci chce. Chce duchovne rásť a dosiahnuť svety, v ktorých žiješ ty. No sám to nedokáže. Prosí ťa o pomoc. Vráť sa k nemu dole a ruka v ruke, krok po kroku stúpajte spoločne.“

To sme už obe plakali. Ja pre pocit, ktorý som postrehla v Robovej duši, Tina pre precitnutie a pochopenie. Veľmi dobre rozumela mojim slovám. Anjeli jej ukázali, že duchovne napreduje rýchlo, že jej milovaný manžel za ňou zaostáva. A ona si to nevšimla. Na ceste životom sa zabudla obzrieť, či ľudia, na ktorých jej záleží – v tomto prípade jej manžel –, stíhajú jej tempo.

„Tina, to neznamená, že máš poľaviť vo svojom napredovaní. Nie. Budeš rásť, je to tvoj osud. To nezastavíš. Musíš sa však obracať späť a z úrovne svojho uvedomenia pomáhať Robovi pochopiť ťa. Potrebuje, aby si mu ukázala smer. Svoju cestu musí prejsť sám, ale môžeš mu poslúžiť ako navigátor,“ vysvetľovala som jej. Tina všetko pochopila a ja som bola šťastná, že sa mi podarilo odovzdať odkaz anjelov aj bez kariet.

Podobný pocit ma zaplavil, keď mi o niekoľko hodín po našom stretnutí zavolala pani Marika.

„Monika, prišla som na to!“ vyhlásila spokojne. „Už viem, o koho ide. Bol mi blízky ako vlastný syn. A naozaj už zomrel.“ Potom mi porozprávala podrobnosti príbehu, ktorý ako nedoriešená, bolestivá skúsenosť zaťažil jej dušu.

Sedela som v aute a rozmýšľala nad tým, ako sa môj život za pár rokov zmenil. Dnes sú anjeli súčasťou môjho života, no nebolo to vždy takto. Teda ja som ich dlhé roky nevnímala. Žila som vyše štyridsať rokov bez Boha a anjelov, kým ma zrazu, zo dňa na deň, neprebudili...

Prvých dvadsať rokov

Mala som šťastné detstvo, aj keď som vyrastala v neúplnej rodine. Moja milovaná matka spravila všetko pre to, aby sme so staršou sestrou stratou otca netrpeli. Mala som sedem rokov, keď si siahol na život a ukončil trápenie, akému je vystavená rodina alkoholika. Matka sa viac nevydala, celý svoj život obetovala nám, deťom.

Do kostola sme nechodili, aj keď babka bola veľmi nábožensky založená. S katolíckou vierou som sa vyrovnala veľmi mladá, hneď po prvom prijímaní. Keď som sa ako malé dieťa pýtala babky, kde sídli anjeli a kde má domov Boh, zvyčajne som dostala rovnakú odpoveď: „Boh je všade. Všetko vidí, všetko počuje, preto vždy musí byť dobrá.“

„Dobre, babka, ale kde býva Ježiško?“ nástojila som.

„Ježiško a anjelici bývajú v nebi, nad oblakmi, a pozerajú sa dole na teba,“ usmievala sa na mňa babka. „Takto ich predsa vidíš nakreslených aj v kostole,“ dodala, a ja som jej bezvýhradne verila. Verila, až kým som raz v televízii nevidela dokumentárny film o tom,

ako v roku môjho narodenia vstúpil Neil Armstrong ako prvý človek na povrch Mesiaca a vyslovil slávnú vetu: „Je to malý krok pre človeka, ale veľký krok pre ľudstvo.“ Aj po toľkých rokoch si pamätám ten hrozný pocit sklamania, čo ma v tom momente premkol. Prilepila som sa na obrazovku televízora a zúfalo hľadala nad oblakmi anjelov a Ježiška. Neboli tam! Videla som len vesmír s planétami a hviezdami a všetko, čo mi babka rozprávala a čo sme sa učili na hodine náboženstva, sa premenilo na rozprávku pre malé deti. „Dospela som,“ skonštatovala som smutne. Babke som odpustila, ale na birmovku som už odmietla ísť. Moja matka ma nenútila, a tak som prestala chodiť aj na náboženstvo. Odvtedy som do kostola vstúpila len ako hosť počas svadby a krstu.

Dospievala som bez viery. Nezapájala som sa do diskusií o Bohu a neriešila som náboženstvo iných ľudí. V tom čase som ani necítila potrebu duchovnej pomoci, svet bol gombička aj bez Boha a jeho poslov. Ako každé mladé dievča som sa zaujímala o chlapcov a zábavu. Nechýbal mi Boh, nechýbali mi kostoly ani modlitby. Čo som chcela, to som aj dosiahla – vlastným úsilím.

Na obdobie štúdií mám príjemné spomienky. Strednú školu som navštevovala v rodnom meste, a tak som internátny život nepoznala. Mala som veľa priateľov, s ktorými som si krátila čas, a väčšinou som bola stredobodom spoločnosti. Učila som sa dobre, snažila sa poslúchať mamu, preto som mala dostatok voľna. Hra-

nicu medzi „detstvom“ a dospelosťou som v plnej sile precítila na vysokej škole. Navštevovala som chemicko-technologickú fakultu v hlavnom meste a konečne som mohla bývať v internáte. Našťastie som mala skvelé spolubývajúce, rozumeli sme si a podporovali sa navzájom. Boli to šťastné a bezstarostné roky.

Prvý dotyk s vyššou inteligenciou

Prvý reálny kontakt s duchovným svetom som zažila niekoľko mesiacov po skončení vysokej školy. Zamestnala som sa v chemickom závode vo svojom rodnom meste. Okamžite som sa spriatelila s jednou kolegyňou. Raz ráno mi strčila do ruky tenkú oranžovú brožovanú knižku.

„To som ti kúpila,“ povedala. „O dva týždne sa začína kurz, dovtedy ju prečítaš. Prihlásila som aj teba.“

Vtedy som ešte netušila, že nastal zlomový moment v mojom živote. Kniha Josého Silvu *Ovládanie vedomia Silvovou metódou* zapôsobila ako spúšťač zmeny môjho myslenia. Ohľadne kurzu som bola skeptická, no cúvnuť som nechcela. Neverila som tvrdeniu, že sa mi podarí zmeniť život a dosiahnuť, čo len chcem, len tým, že si to zvizualizujem a spojím tri prsty na ruke. Bolo to príliš nereálne a vzdialené môjmu mysleniu, ktoré si ešte čerstvo pamätalo socialistické obmedzenia v každej oblasti života. Dôverovala som však svojej kolegyni a nechcela som stratiť jej priateľstvo, a tak som kurz ovládania mysle absolvovala. Vtedy sa mi zmenil život.

Naučila som sa vedome zotrvať v alfa či théta hladine a mať kontrolu nad mozgovými vlnami. Mozgové vlny sa delia podľa počtu kmitov za sekundu, pričom vlny s hodnotou 14 a viac sa nazývajú *beta hladina* (stav, keď nespíme, nerelaxujeme, sme bdelí). Rozpätie kmitov od 7 do 14 za sekundu sa nazýva *alfa hladina* (stav uvoľnenia, ktorý prežívame počas relaxácie, keď zaspávame, snívame alebo sa prebúdžeme, a je ideálny na programovanie Silvovou metódou), rozpätie 4 – 7 kmitov za sekundu *théta hladina* (meria sa počas spánku) a 4 a menej kmitov za sekundu *delta hladina* (hlboký spánok).

Nakoniec mi kurz Silvovej metódy úplne učaroval. Azda najfantastickejšie boli cvičenia s cudzími ľuďmi. Vytvorili sme pár s účastníkom, ktorého sme nepoznali, a počas cvičenia sme zisťovali jeho choroby a, samozrejme, naprávali poruchy, čiže sme liečili. Hneď v prvý deň sme si vytvorili laboratórium, kde sme riešili choroby alebo iné cvičenia. Do laboratória som sa dostávala vždy výťahom, no niekto išiel po schodoch. Takto som sa odrátala z bdelého stavu do hladiny alfa – počítajúc od desať po jeden. Pri používaní tejto techniky som sa nevedela zmieriť so skutočnosťou, že naša pracovňa je akoby umiestnená v pivnici, keďže sme sa odpočítavali „zhora nadol“ a vnárali sa do hĺbky. Dlhو som si myslela, že to učitelia a autor techniky majú pomýlené, veď dole je peklo a hore nebo, teda laboratórium, kde liečime kozmickou liečivou energiou, by malo byť hore. Až oveľa neskôr, po niekoľkých desaťročiach som pochopila, že *vnáranie* nie je fyzický posun nadol, ale putovanie

do hĺbky našej duše. Do centra, do jadra našej podstaty. Denne som cvičila techniku Silvovej metódy a začala ju uplatňovať aj v praxi. Dosahovala som fantastické výsledky, čo ma poháňalo vpred. Môj šiesty zmysel zosilnel, bolo to čarovné a zároveň strašidelné. Predvídala som udalosti a začala som cítiť myšlienky ľudí okolo seba. Vďaka týmto výsledkom som si začala namýšľať, že dokážem všetko. Jedného dňa istá staršia kolegyňa neprišla do práce, jej muž v noci dostal porážku. Keď sme sa rozprávali cez telefón, navrhla som jej, že ho budem liečiť. Súhlasila, hoci nevedela, o čo ide. Neviem, či ma brala vážne, či ma vôbec v tej bolesti, čo prežívala, vnímala, dôležité len bolo, že mi to dovolila. Už vtedy som vedela, že liečiť bez súhlasu druhej strany sa nesmie. A tak som začala každú voľnú chvíľu programovať, čiže liečiť, až kým mi po niekoľkých dňoch kolegyňa nezavolala.

„Monika, veľmi si vážim tvoju pomoc, ale, prosím ťa, nechaj už môjho Jožka odísť. Dnes doobeda, keď som sa v kostole modlila za jeho spásu, mala som videnie Jožka a teba, ako ste spojení jemnou nitkou. Držíš ho tu už len ty, a preto ťa pekne prosím, nechaj ho. Už chce odísť, no ty mu to nedovolíš.“

Keď som prerušila mentálne liečenie, manžel kolegyne na druhý deň zomrel. Bola som v šoku. Uvedomila som si, akú mám silu. Pochopila som, že cvičením naozaj môžem liečiť vážne choroby, dosahovať veľké ciele a vytvoriť si takú budúcnosť, akú si vysnívam. Bola som v eufórii a konečne som sa odhodlala vyskúšať cvičenie, ktoré sa mi na kurze nepodarilo ako ostatným. Išlo o levitáciu ruky. Mali sme silou vôle zdvihnúť svoju sil-

nejšiu ruku (ktorou píšeme) tak, aby sa dotkla čela. Na kurze som periférne vnímala dvíhajúce sa ruky susedov, no moja sa pohla len pár centimetrov.

V ten rozhodujúci deň som bola doma sama. Pohodlne som si sadla do svojho obľúbeného kresla a začala som s cvičením. Vždy som neznášala presne určené hranice a predpisy a táto moja vlastnosť, okorenená zvedavosťou, ma podnietila zmeniť cvičenie. Povedala som si, že ak sa mi levitácia bude dariť, nechcem, aby sa mi ruka zastavila na čele. Nasmerovala som si ruku tak, aby mohla pokračovať ďalej. „Uvidíme, čo sa stane,“ hovorila som si vtedy. Oči som uprela na chrbát pravej ruky, ktorú som mala položenú na pravom stehne. Pod rukou som si predstavovala balónik, pomaly ho mentálne nafukovala, až kým sa mi ruka nedostala na úroveň hlavy, potom postupovala vyššie. Spočiatku to trvalo dosť dlho, no len čo sa ruka pohla, už to išlo rýchlejšie. Hovorila som si, že *moja ruka sa dvíha čoraz vyššie a vyššie*, až kým som si neuvedomila, že už balónik nepotrebujem. Ruka sa mi sama posúvala vyššie a vyššie. Už bola vystretá tak, že sa mi začali ozývať svaly. Stále som bola v jemnom napätí, plná zvedavosti, kam to povedie, a tak som privrela oči a v duchu si opakovala: *Moja ruka sa dvíha vyššie a vyššie, moja ruka sa dvíha čoraz vyššie a vyššie...* Dostala som sa do tranzu a svet prestal existovať. Moje pery sústavne opakovali tie isté slová, ale myseľ sa stratila.

A vtedy sa to stalo! Pred mojím vnútorným okom sa rozostúpil strop izby, nebo sa otvorilo. Uvidela som tam